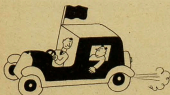

—Que n'estan d'endarrerits els homes! No en fa pas poc de temps que ho tenim resolt això nosaltres!

ESQUELLOTS

LA IMPROVISACIO DE XOFERS

Al tauler d'anuncis d'un sindicat van posar un avís demanant que els afiliats que sabessin manejar un cotxe passessin per secretaria. Inmediatament es presentà un afiliat poc conegut i hom concertà la contractació dels seus serveis com a xofer del sindicat. El seu debut fou notable.

El president li demanà que el portés a la Direcció general de Treball. Al principi la cosa va rutllar de la millor manera possible. El nou conductor va engegar el cotxe amb un gran desseiximent i entrà la Via Durruti natament. En passar per davant del número 16, el president aspirava a què el xofer alenés la marxa i s'aturés, però el cotxe va continuar Via avall amb una celeritat magnífica. El president va callar, perquè atribuïa, de moment, la manlobra a una d'aquestes misterioses exigències de la regulació del tràfic que els prolans no acabem d'entendre mai. Però al pensar per davant de l'edifina de correus el xofer, sense girar el cap, va preguntar amb la veu una mica trencada:

—Esculte: no sobrius pas com es fa, vós, per a aturar «això»?

LA PRECISIO EN LA GRAN INDUSTRIA

Ibària ha heretat les venerables «Marinens» que durant tants anys han tirat el «Diari Mercantil», el «Diario del Comercio» i, durant uns quants dies, el diariet de Catalunya «Avui».

Aquestes premses han assolit la seva edat gràcies a l'exquísida cura de què sempre han estat objecte. El dia que un engranatge o una peça ha fallat, o s'ha auto-jubilat definitivament, ha trobat sempre una mà amorosa que hi ha posat un pedaç. A conseqüència d'això, les premses presenten un aspecte pintoresc: hi han trossos de corretja, pegats i cordills l'exacta funció de les quals consistiria d'endevinar àdhuc als mecànics més experts.

Temps enrera, en la darrera etapa del «Diari Mercantil», Tisner jugava el paper de redactor de la cosa.

Un dia, després de retallar i posar títol a uns quants telegrams de darrera hora, va boixar a la sala de les màquines, portant encara a la mà la «Gillette» que utilitzava per tallar els telegrams.

Tisner va posar-se al costat d'una de les màquines (que ja havia començat el tiratge de les primeres formes) i observà un cordillot que sortia de sota un cilindre i anava a connectar-se al volant. Amb la falla d'afaitar als dies, la temptació era massa forta i Tisner no va poder-la resistir: va tallar el cordill. Ni mai que ho hagués fet! La màquina féu un espetec i es parà en sec. Aquell dia, el «Diari Mercantil» no va sortir.

EL DEIX DE L'OFICI

Es probable que l'anèdota ja haqú estat explicada. Però val la pena que nosaltres hi torem.

Es de l'escultor Josep Viladomat, que ha anat a treure el nos al front de Madrid, on ha passat uns dies.

Durant la seva estada a la capital màrtir ha visitat el Cap de la Junta de Defensa, el general Miaja. L'escultor l'ha trobat al seu despatx, voltat d'innúmeros telèfons, que repten a la vegada. El general parla a través de tots ells, incessantment. Un moment de pausa. El general Miaja l'aprofita per a plànyer-se davant l'escultor:

—¡Ea horroros! ¡Van a salirme bultos en la cabeza!

—Lo que le saldrá —fa Josep Viladomat, admiradíssim— serà una corona de laurel!

PRENDRE'S LES COSES DE LA MILLOR MANERA

En una de les tertúlies creades al Café Espanyol des dels principis de la guerra, hi concorre un popular milicià de reraquarda, generalment conegut pel «Quimet».

Aquest home ha tingut una traça especial en anar-se proporcionant armes: cada vuit dies ha comparegut davant de la penya amb una peça nova. No cal dir que des dels primers dies, el Quimet portja una gorra Durruti, pantalons de vellut i capadota de pell, ni cal dir tampoc que no ha anat mai al front, ni pensa anar-hi.

Darrerament, el seu arsenal imposava ja resolament, dequ al seu costum de portar-lo sempre damunt la «Parabellum», un coltell d'esquarterar, un Winchester amb trenta-quatre municions, una pistola de recurs del 765, etcètera, etc. Cada vegada arribava al cafè més aclaparat sota el pes de les armes, fins que un contentiu va observar-li:

—Quimet, això et serà dolent. Tu no pots aguantar aquest estorç. Hauràs de fer un penesament.

I el Quimet contestà seriósment: —Sí, ja ho tinc resolt. Estic en tractes amb un aprenent perquè em sequelxi portant les eines.

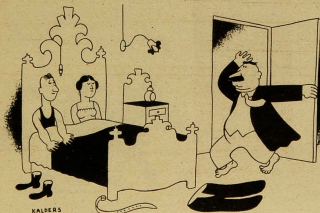
NO HI HA MAL SENSE REMEI

Un dibuixant jove, poc conegut, fets una colla de dies que anava al darrera d'adquirir una arma. Atenyava la impaciència de les recerques fent guardiola, la prosperitat de la qual li feia somniar cada vegada amb l'adquisició d'una peça millor.

Finalment, va trobar una oportunitat única, una ocasió remarcable: li oferien un revólver del 32 llarg per cent cinquanta pessetes. Li donaven sense municions, però hom va assegurar-li que en trobaria amb molta facilitat.

Un cop amb l'arma al seu poder, el dibuixant va descobrir que li era impossible trobar municions del 32 llarg. L'únic que li pogueren proporcionar fou als cartutxos del 32 curt, el preu de cinc pessetes cada exemplar. El dibuixant va comprovar que podia posar les municions al barril sense que se li escorreguessin per l'altra banda, i àdhuc es va fer la il·lusió que, en cas de necessitat, el revólver no fallaria per aquella imprecisa diferència de longitud entre dos 32 idèntics.

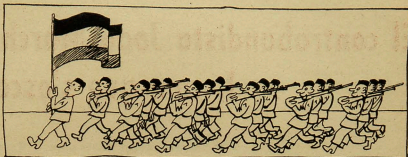
Però dies després, un armer va advertir-li que si disparava en aquelles condicions, és tanta mal. Aleshores, incapaç d'aguantar

—Rellamp! Us he ben atrapat!

—Felip, no facis judicis temeraris. Aquest jove és un incontrolat.

TÍSNER 3

DIUMENGE PASSAT

—Que més ve, ara?
—La Victòria.

tant contratemps, va anar a veure el venedor del revòlver, amb la pretensió de desfer el negoci. No obstant, l'altre va suggerir-li de seguida una solució millor:

—Què et passa? Només que et revòlver et ve gran a les municions? Això pot arreglar-se immediatament: col·loca-hi una «plantilla».

L'ACAPARAMENT DE QUEVIURES

Va haver-hi un moment en què el zel de les patrulles de control encarregades de reprimir l'acaparament de queviures s'extremà tant, que cada vegada les llistes de «stocks» incautats eren més curtes. No hi havia rebot domèstic, per modest que fos, lliure de despertar les suspicècies dels primmirats funcionaris.

Un dia les patrulles distingueren un ciutadà, al qual ocasionar d'un seriós delicte: duia amagats una talle de llonganissa, dissimulant-los amb trosos de pa. Ebrinada la casa, va resultar que el ciutadà portava, només, un humil «sandwich».

EL BEL·ICISME A LES COMARQUES

La guerra ha despertat en una colla de gent el gust per les armes. Hem conegut moltes persones que per tal de donar-se el gust de portar una pistola penjada a la cintura, es vendrien una quantia mesca de llur vida. Això ha donat lloc a una sèrie d'anècdotes, les més divertides de les quals prometem transcriure als nostres lectors.

A Granollers, en el curs d'una transacció comercial, va haver-hi una terrible baralla de gitano. Quan els recursos verbals van esgotar-se, un dels combatents va treure's de la pitrera una pistola enorme, anacrònica, d'un model absolutament en desús. Apuntà a consciència el seu adversari més significat i dis-

parà. El soroll del tret fou terrible, i l'escaçari de la batalla va quedar ple de fum i d'olor de pólvora. La punteta havia estat excel·lent: la bala va petar al front de la víctima, però només li va fer un blau.

NOVES APORTACIONS A LA BATALLA DE L'OU

En virtut de les grans batalles que lliurem a la rearguarda, creiem oportú ressuscitar l'enunciat i la solució d'un vell problema filosòfic, pel qual el gran Pompeu Gener tenia una especial predilecció. Es tracta d'escalfar si Déu va fer primer l'ou o la gallina. Aquesta pregunta provoca, generalment, una certa perplexitat, que Pompeu Gener resolva responant: «La gallina, home, la gallina!» Imaginai't quin mol efecte hauria produït Déu fent l'ou!

L'ENTERRAMENT

L'anècdota és de diumenge. Un ciutadà d'aquests que sempre són als llims s'obre pas — a cops de colze — entre la gent i arriba a treure el nas entre els que fan cordó, a primer rengle:

—Perdoneu: a qui enterran?
Tathom qui el sent queda sorprès. Un dia:
—Sí no és un enterrament!
Però un del cordó salta ràpid:
—Sí, que ho és!
—Veieu? De qui, si us plau?
—Dels incontractats!

PARADA I FONDA

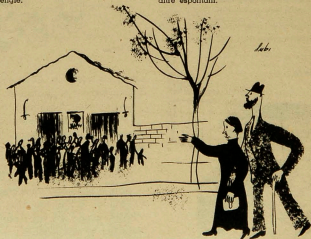
També és de diumenge, durant la parada. Sovint, els cossos de l'exèrcit del poble resten llargues estones aturats al curs de la desfílada.

Un d'aquests estacionaments, a la Rambla, és molt llarg.

Hi ha qui s'impacienta. Un ciutadà fa:
—Això no és una parada! És un seguit de parades.

Després comenta l'extensió dels «altos».

—I no poc llargues!
—Sí: és una «parada i fonda»! —diu un altre espontani.

—Són vergonyoses aquestes cues als cinemes.
—Sí, noi. Quin cinisme.

G L O S S A R I

El projectat pla de control aplicable a Espanya, acusa més, encara, la despreocupació de la diplomàcia europea respecte les normes que semblen més intangibles del dret internacional. Aquella monstruositat jurídica acusada al principi, que considerava en un mateix pla el govern legítim d'un país respectuós de la legalitat ginebrina, i la banda de pirates que s'alçaven contra aquella mateixa legalitat, ha pres amb el pla de control la màxima consistència a què podia aspirar l'autor de la idea.

Haurem de creure que les grans democràcies europees, embrancades freqüentment en afers colonials tèrbols, en són escarnits els drets de l'home, el respecte a l'essència de la nostra civilització i àdhuc els principis més elementals de la democràcia, han arribat a embotar llur sensibilitat com a pobles, en el curs d'aquestes aventures. El producte inevitable d'aquest fenomen, ha estat la creació d'una diplomàcia falsa, terriblement perniciosa, que basteix la carcassa de la legislació internacional, deixant-hi d'antuvi les falles necessàries que permetin vulnerar-la, donant lliure curs a les guerres i als cops de mà dels grans aprofitadors del capitalisme.

El mal ja està fet, i és molt possible que no tingui pas un remei confiable als pedaços. I, encara, el pròxim sacrifici d'aquestes mateixes democràcies que han consentit l'aberració, sacrifici que hom pot preveure que es deurà a la despreocupació jurídica assenyalada al principi d'aquestes ratlles, no serà pas el fet menys alligador que Ginebra oferirà al món.

De fet, una nació que mantingui sota el jou, a base d'homes, avions i canons, qualsevol tribu d'Àsia o d'Àfrica, ha de trobar-se forçosament desplaçada en haver d'erigir-se en defensora dels drets dels pobles, només perquè els habitants d'aquests darrers no tinguin la pell del mateix dolor que la dels llurs. Això, que sembla tan pueril, d'una visió tan estreta dels dilatats panorames internacionals, correspon exactament a la veritat. I aquesta realitat ha donat lloc al naixement d'un altre monstre, el culte al fet consumat. És inútil que hom faci picardies sonades a Itàlia, a base de convidar o no el Negus. La veritat crua és que el món ha consentit el sacrifici d'Etíopia.

Les patrulles diplomàtiques s'han inventat, en el cas d'Espanya, l'obertura de grans parèntesis que poguessin donar lloc a produir-se l'estat de fet, segures que això els donaria necessàriament tota la feina feta. Cada vegada que els mercenaris han estat a punt de trencar les defenses de Madrid, les patrulles s'han aturat, han obert el parèntesi, a fi de donar temps als esdeveniments, que haurien de portar el desitjat fet consumat, i cada vegada que els mercenaris han fracassat, la diplomàcia ha reprès la seva marxa amb una mica de malhumor, acusant el contratemps amb la invenció de noves fórmules, cada una d'elles més atrabiliària que l'anterior. La darrera treballa ha estat el pla de control.

G A E L I